

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 293/2019
27.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгише Чолића и др, због кривичног дела отмица у саизвршилаштву из члана 134. став 2. у вези става 1, у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгише Чолића – адвоката Ивана Лепојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 27/17 од 13.09.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 970/2018 од 18.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 27. марта 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгише Чолића – адвоката Ивана Лепојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 27/17 од 13.09.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 970/2018 од 18.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 27/17 од 13.09.2018. године, окривљени Драгиша Чолић оглашен је кривим да је заједно са окривљенима АА и ББ извршио кривично дело отмица у саизвршилаштву из члана 134. став 2. у вези става 1, у вези члана 33. КЗ. За ово кривично дело, окривљени Драгиша Чолић осуђен је на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 22.10.2015. године до 22.11.2015. године и од 17.11.2017. године до 26.01.2018. године.

Истом пресудом, окривљени Драгиша Чолић обавезан је да суду на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 239.775,00 динара, као и да ВЈТ у Прокупљу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 172.875,00 динара, на име трошкова браниоца по службеној дужности, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено, окривљени је заједно са осталим окривљенима обавезан да оштећеном ВВ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 23.250,00 динара солидарно, као и да на име имовинскоправног захтева солидарно са осталим окривљенима исплати износ од 600 евра у динарској противвредности, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 970/2018 од 18.12.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, окривљеног Драгише Чолића и његовог браниоца, окривљеног АА, те браниоца окривљеног ББ, а пресуда Вишег суда у Прокупљу К 27/17 од 13.09.2018. године потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка оштећеног ВВ, у ком делу је усвајањем жалбе његовог пуномоћника првостепена пресуда укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Драгише Чолића - адвокат Иван Лепојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је правноснажном пресудом прекорачена оптужба, обзиром да је окривљеном Драгиши Чолићу оптужницом стављено на терет да је одвео и задржао оштећеног ВВ са осталим саоптуженима, претио му убиством и тешком телесном повредом, уперивши пиштољ у оштећеног и тражећи од њега да спреми 600 евра, док је изреком правноснажне пресуде осуђен да је одвео и задржао оштећеног ВВ са осталим окривљенима, претио му убиством и тешком телесном повредом, тако што је управљао моторним возилом које је било у његовом власништву, па како у изреци правноснажне пресуде није наведен начин на који је окривљени Драгиша Чолић претио оштећеном, нити је наведено средство којим је претио, а ни да је од оштећеног тражио новац, то је на овај начин суд, према ставу браниоца „изашао у потпуности из оквира оптужнице“ и учинио наведену битну повреду.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

По налажењу Врховног касационог суда, напред наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, првостепени суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе на штету окривљеног Драгише Чолића.

Наиме, првостепени суд је у пресуди наведеним изменама (у погледу конкретних радњи које је окривљени Драгиша Чолић предузео критичном приликом) само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног, обзиром да окривљени није оглашен кривим за већу „криминалну количину“ од оне која му је оптужним актом стављена на терет.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Како је чињенични опис у изреци пресуде у конкретном случају остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива у односу на окривљеног Драгишу Чолића, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела отмица у саизвршилаштву из члана 134. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, због којег је окривљени оптужен, а и оглашен кривим, то су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из наведених разлога, налазећи да побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгише Чолића указује, Врховни касациони суд је поднети захтев одбио као неоснован, а на снову одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић